

'Ik moest en zou dat papiertje halen'

Mark Bram Bouman (44)

Studie
Geneeskunde
VU Amsterdam

Eerste baan
Spoedeisende-
hulp-arts op
Aruba

Huidige functie
Plastisch
chirurg VUmc,
bestuurslid
Kennis en Zorg
Centrum voor
Genderdysforie

Salaris
€145.000
per jaar

Ramon Barten (42)

Studie
Geneeskunde
VU Amsterdam

Eerste baan
Intercedent
Randstad
Gezondheids-
zorg

Huidige functie
Mede-eigenaar
CineMjuze
filmproducties

Salaris
€22.000
per jaar

FOTO'S: ELMER VAN DER MAREL

Lizanne Schipper

Brabander met choker en gewone Amsterdammer; de een werd plastisch chirurg, de ander producent van bedrijfsfilms. Ze bleven dikke vrienden.

'Hij zit volgens mij in een operatie', zegt de verpleegkundige zorgelijk. 'Nou, haal hem daar dan maar vanaf', roept Ramon Barten overmoedig. Zijn studievriend Mark Bram Bouman, plastisch chirurg aan het VU medisch centrum in Amsterdam, komt aanbenen. Ze grinniken om het misverstand.

Ze zien elkaar nog vaak, zijn op elkaar ingespeeld. Laatst nog maakte Barten hier proefopnamen voor een informatief web-filmpje over de afdeling. Zelf figureerde hij als patiënt, zijn broer — met wie hij sinds enkele jaren bedrijfsfilms produceert — stond achter de camera. Binnenkort is Bouman, die hem het academische ziekenhuis binnenloodde, aan de beurt met een 'elevator pitch' in het kader van de VU-

campagne 'Ken uw arts'.

Bouman wilde op de middelbare school al chirurg worden, stortte zich op zijn vak en ontwikkelde zich tot wereldwijde autoriteit op het gebied van geslachtsaanpassende chirurgie bij transseksuelen.

Bartens motivatie om voor geneeskunde te kiezen is ongebruikelijk: het leek hem gewoon leuk. De combinatie van theorie en praktijk trok hem: bètavakken waar hij op de middelbare school zo dol op was én contact met mensen.

'Hij is zo'n slimme, intelligente donder', zegt Bouman. 'Hij heeft puur gekozen uit interesse.'

Na enkele jaren wist Barten het zeker: hij wilde echt geen arts worden. Hij vroeg zijn decaan naar andere beroepsmogelijkheden, die bladerde sprakeloos in een ordner en kon geen enkel alternatief noemen. De doorslag gaf die keer dat hij meeliep met een hartchirurg die op één dag acht keer een hartklep moest innaaien. 'Zat hij weer te wachten tot de volgende klep.' Klagende patiënten vond hij al even saai.

Bouman schiet overeind. 'Ik vind het contact met patiënten allerminst saai. Dat verdiept zich op het moment dat je coschappen loopt, actief participeert.' Hij heeft nog steeds plezier in een poli-spreekuur: in twintig minuten vertrouwen kweken, erachter zien te komen wat het probleem is en soms ook al een oplossing bieden.

Barten beet zich door de studie heen: 'Ik moest en zou dat papiertje halen, misschien ook omdat ik de eerste in onze familie was die een universitaire opleiding ging doen.'

Spijt heeft hij nooit gehad. Tijdens zijn studie werkte hij in de ouderenzorg, erna rolde hij in het management van verschillende zorginstellingen.

Uiteindelijk gaf hij in een grote privé-kliniek in Rotterdam leiding aan 150 man. Hij merkte dat de artsen die hij sprak hem pas echt serieus namen als ze lucht kregen van zijn achtergrond. 'Artsen staan boven aan de ladder, kijken geringschattend naar managers.'

'Vaak terecht', zegt Bouman. 'Managers zouden het primaire proces moeten ondersteunen, maar leveren vooral meer werk op. Die almaar toenemende administratieve rompslomp, vreselijk.'

Zo verschillend als zij zijn, sloten ze al tijdens de introductieweek van de universiteit vriendschap. Barten: 'Hij viel me meteen op. Hij dronk ginger ale, droeg een choker, kwam uit Brabant. Ik was toch meer een gewone Amsterdammer.' Terwijl hij sportte en stapte, deed Bouman nog een extra wetenschappelijke stage.

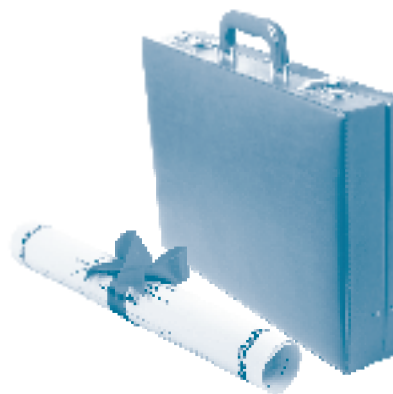
Een briljante student was hij niet, zegt Bouman. Hij heeft het idee dat hij zo ver is gekomen doordat hij zich specialiseerde in een klein, onontgonnen gebied. Toen hij zich als assistent in opleiding een kleine tien jaar geleden meldde bij de afdeling plastische chirurgie, werd hij door gebrek aan mankracht onverwijld verantwoordelijk gemaakt voor de genderchirurgie. 'Een pittige leerschool.'

Plastische chirurgie had hij ontdekt tijdens een anatomiestage. Bij kadavers spoot hij buikslagaders in met inkt om het vertak-

Ladder
'Artsen kijken geringschattend naar managers'

Rompslomp
'Managers leveren vooral meer werk op'

Chirurg
'Het lijf is te zien als een donorplaats'

kingspatroon van bloedvaten op te sporen en zo te bepalen of het buikvlies als transplantaat kan dienen. Het vakgebied greep hem. 'Je moet creatief denken. Het hele lijf kun je zien als een donorplaats om problemen te verhelpen.'

De carrièreswitch van manager in de zorg naar filmer die Barten enkele jaren geleden maakte, was niet geheel vrijwillig. Door een reorganisatie belandde hij van de ene op de andere dag in de WW. Heel wat sollicitaties verder — hij werd dikwijls te hoog opgeleid bevonden — besloot hij samen met zijn broer in-memoriam-films te gaan maken.

Via zijn netwerk rolden ze in bedrijfs-promotie. Achteraf bezien klopt het eigenlijk wel, vindt Barten. 'Mijn broer en ik namen toen we klein waren al videosketches op. Ik speelde typetjes, zoals maffiabazen, mijn broer filmde.' Geld is wel een probleem. Na drie jaar hard werken zit hij nu op uitkeringsniveau, nog niet de helft van wat zijn vorige baan hem opleverde.

Bouman heeft een goed salaris, maar kan zich er wel over verbazen dat een collega in een provincieziekenhuis, die niet in loondienst is maar per verrichting wordt betaald, drie of vier keer zo veel verdient als hij. Cosmetische operaties in een privé-kliniek zorgen voor een aanvulling.

Barten trekt nog één avond per week zijn witte broek aan voor zijn bijbaan als verpleegkundige in de wijkzorg. 'Zo leuk, met die oudjes.'

Heel charmant, vindt Bouman dat. 'Jouw ego is niet te groot, je vindt het mooi om dit voor mensen te doen.'

'Ik moest en zou dat papiertje halen'

'Hij zit volgens mij in een operatie', zegt de verpleegkundige zorgelijk. 'Nou, haal hem daar dan maar vanaf', roept Ramon Barten overmoedig. Zijn studievriend Mark Bram Bouman, plastisch chirurg aan het VU medisch centrum in Amsterdam, komt aanbenen. Ze grinniken om het misverstand.

